

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	35 lei
6 luni	18 "
3 luni	9 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Dacă art. 28 C. pen. e aplicabil pentru amenzile pronunțate în contra martorilor nesupuși și insolvabili de d-l C. Orănescu;

JURISPRUDENȚA:

Curtea de casație, s. I: *Matilda Miercousch cu Marcus Friedman*;
Idem, s. II: *Floarea N. Zoltescu cu Maior D. Solomon și Grefierul Trib. Argeș*;
Trib. Covurlui, s. II: *Max Frenkel cu Creditul Urban București*.

Dacă art. 28 C. pen. e aplicabil pentru amenzile pronunțate în contra martorilor nesupuși și insolvabili

Această chestiune, așa de seducătoare prin soluțiunile practice ce se propun ca consecință a discuțiunii formulate în titlul acestui articol, e cercetată de d. judecător Ovid Gherghel, într'un articol din No. 75/906 al *Curierului Judiciar*.

Autorul se pronunță hotărât pentru soluțiunea afirmativă, pentru argumentele pe cari le vom vedea și pe cari le vom cerceta și noi.

Ceea-ce dă multă importanță părerii autorului este faptul că ea e consacrată ca juridică de cea mai distinsă autoritate în materie penală la noi, de d. profesor Tanoviceanu.

Dacă totuși îndrăznesc a nu îmbrățișa părerea consacrată, trecând peste disciplina morală pe care o dă diferența de situație și deci de cunoștință presupuse, e pentru că ea mi-se pare o eroare din punctul de vedere al principiilor, în sprijinul căreia nu am putut găsi nici un argument concludent. Că soluțiunea e bună din punctul de vedere practic e necontestat și tocmai pentru aceasta am căutat un rezim juridic cât de slab în argumentele aduse, pentru ca să o pot adopta și eu.

Am citit și contribuția de principii de drept penal pe cari le pune în discuție d. Gherghel și tocmai pentru că sunt elementare cum spune d-sa, mă mir că din ele s'a putut scoate concluzii pentru sistemul preconizat.

Am citit și textele invocate și tot n'am văzut temeinicia sistemului și la urmă am căutat ultimul sprijin în adnotația d-lui Tanoviceanu și de acolo am aflat atâta nou, că chestiunea e controversată și că și Curtea de casație din Italia a avut prilejul să se ocupe de ea, pronunțându-se și într'un sens și altul. Direct în cauză însă nu se mai semualează nici o părere a doctrinei și nici o soluție a jurisprudenței. Nu e aceasta de la început o dovadă a slăbiciunii părerii admisă de d. Gherghel? O soluțiune ca aceea propusă, să convertești în închisoare o amendă, fără text și numai pe cale de o foarte largă interpretare, e un caz destul de grav și de important, care ar fi provocat manifestarea opiniunii autorilor, sau discuțiunile jurisprudenței, când s'ar fi mai recurs la acest sistem periculos de a consacra pedepse. Dar e mai bine să luăm lucrurile metodice și să discutăm pas cu pas motivele ce au îndreptățit soluțiunea afirmată.

De la început ni se face un fel de expunere de motive pentru a ne convinge de utilitatea sistemului. Am spus și recunosc din nou, că părerea are avantajul de a fi practică, că privit lucrul din acest punct de vedere, considerațiunile d-lui Gherghel, sunt întemeiate în parte. Și atunci care e calea de urmat?

Să căutăm să convingem pe acei ce făuresc legile ce aplicăm noi, să semnalăm constatările noastre, solicitând în vederea interesului public, să aducă îndreptările cuvenite.

E adevărat că amenzile sunt de multe ori ineficace ca mijloc de constrângere pentru martorii recalcitranți. Dar mandatele de aducere în foarte puține cazuri nu și ating scopul. Și nu trebuie să credem că în tot-d'auna martorul amendat nu se presintă pentru că mijlocul de constrângere întrebuițat e ineficace, ci și pentru că de multe ori, dovezile de înmânarea citațiilor sunt alcătuite în biurourile agenților administrativi și înaintate judecătorului, fără ca citația să parvină părții, pentru că a fost uitată în sertarul agentului său în buzunarul vătășelului de la primărie.

Alte ori lipsa mărtorului e justificată de igno-

ranța lui. Părțile se impacă în sat și cred că nu mai e nevoie să se prezinte judecătorului și deducția urmează pentru martor: dacă părțile nu se duc el ce să caute? Și dacă la aceste cazuri se mai adaogă și acele bine-cuvântate, când locuitorul are un caz de boală, moarte și câte alte neajunsuri, fie personal, fie în familia lui, vedem că procentul recalcitranților scade simțitor, că nu trebuiesc calificate ca atare toate lipsurile. De asemenea în ce privește mandatele de aducere, din practica mea judecătorească am observat, că sunt și cazuri de acelea când martorii se sustrag cu rea credință de la îndeplinirea lor, sunt și cazuri întemeiate ca la amenzi; dar sunt și multe în cari ele nu se execută din cauza neglijenței culpabile a agenților administrațivi. Și numai când vom avea o administrație conștiincioasă și cinstită vom putea avea pe lângă avantajele îndeplinirii datoriei în alte sfere a funcțiunii lor și binele ca justiția să fie bine servită pentru chestiunile cu care este în legătură. De aceea cred, că sub acest raport, e oare-care doză de exagerare în spusele d-lui Gherghel.

D-sa ne spune că pentru a atenua răul produs prin neprezentarea martorilor și care provoca urcarea numărului amănarilor, la început ordona, ca odată cu pronunțarea amendei să se facă și executarea. Nu s'a gândit d-sa la inconveniențele foarte mari și la urmările nedrepte pe cari le pricinuește procedeul, față de martorii cari puteau justifica lipsa printr'unul din cazurile enumerate? Să mă erte, dar cred că sistemul e un abuz, care face inaplicabil art. 78, 156 și 379 pr. pen. printr'o simplă măsură a unui judecător și nu cred că cu ignorarea textelor, dar cu înlăturarea fațișe a lor.

Ce va mai putea face martorul care avea cuvinte legitime de apărarea amendei, cum se pronunță legiuitorul, când a fost odată executat? Chiar dacă judecătorul ar reveni la ce procedare lungă și străgănită se da loc! Acest sistem e periculos, el dă naștere la arbitrar judecătorec, nu la justiție. Și aceasta unde? În legătură cu cea mai delicată materie a dreptului, în penal. Aceasta ca considerațiuni de fapt. Dar ce facem cu principiul legiuitorului, pus în toate textele citate și care spune că martorul după cea de a doua citațiune se va prezenta înaintea tribunalului și va aduce legitimele cuvinte de apărare? Iar în cazul când n'a fost citat a doua oară, se poate prezenta de bună voie în persoană sau cu procurațiune specială și va cere descărcarea amendei, ceia ce implică, că trebuie să i se fi făcut cunoscută amendarea mai întâi, căci alt-fel n'are de unde și dacă n'a fost la termen

Sistemul d-lui Gherghel dacă nu e original,

dar miroase a justiție din alte timpuri, pentru înlăturarea căreia omenirea a purtat lupte grele pe cari noi trebuie să le cunoaștem și să le prețuim, iar câștigul acestor lupte face parte din acel patrimoniu mare al drepturilor omului, cari decurg din însemnatul principiu al libertății, pe care n'o putem călca nici lăaturalnic necum fațiș, călcând legile ce o regulează.

Însă cu toate relele semnalate de d. Gherghel, constatări la cari m'am alaturat în parte, nu mi s'a întâmplat nici-o dată în practica mea judecătorească, să văd aceia ce așa de teatral arată d-sa, că victima înfrântă prin coruperea martorilor de meserie de către inculpatul mai darnic să ajungă să cerșească împăcăciune agresorului. Și aceasta pentru că judecătorul are mijloace la îndemână ca în cele din urmă ordinul lui să fie executat. Am amendat și nu s'a prezentat, am emis mandat și nu s'a executat, n'am de cât să amendez agentul administrativ, care nu poate fi insolubil și de sigur că a doua oară mandatul va fi executat. Nici-odată nu mi s'a întâmplat alt-fel. Că sunt amănări e adevărat, dar tot atâtea amănări pot să se întâmple și fără generositatea inculpatului darnic, prin lipsele de procedură, cauzate fie de neglijența administrației fie din alte motive. Și apoi inculpatul darnic de ce ar recurge la plată pentru a opri martorul să vie la judecătorie, când îl poate expune la amenda și la interpretarea ce i-o dă d. Gherghel, dacă îl poate plăti să spue minciuni! Și să nu vorbim de conștiința și de scrupule morale, de oare ce e vorba de martorul cumpărat deja odată, căci ni se spune că cei bogați impuneașă imprecinațiilor a-i scuti de această sarcină și atunci reclamantul a recurs la martori de meserie.

De aci se poate vedea cât de artificială e această țesătură de argumente, pentru a pleda o cauză condamnată ca principiu legal și cât de inutilă pentru a se dovedi interesul practic, căci rezultă din alte considerațiuni. În sfârșit cu clădirea de motive pe cari le-am expus criticându-le și reducându-le, d. Gherghel zice: «față de un așa trist spectacol, o rezoluție grabnică și energică trebuia luată; trebuia ca față de acești martori, cart își râdeașă de legi și de justiție, pedeapsa edictată pentru înfrângerea de care se făceau vinovați să-și producă efectul real». Rezoluțiunea grabnică și energică nu era de ajuns, îi trebuia un decor juridic, care s'o legitimizeze măcar în aparență, d-sa crede însă chiar serios. Și pornind în căutarea lui se oprește la art. 192 Cod. pen., de unde pornește cu raționamentul următor, elementar și el ca și alte principii ce expune mai târziu și zice: «Obligațiunea de a compare și depune ca martor în materie penală, este o datorie cetățenească impusă de Codul de procedură

penală prin anumite articole; înfrângerea acestei îndatoriri constituie potrivit cu principiul ce reiese din textul art. 192 C. pen.; avându-se în vedere și titlul sub care e coprins, delictul de refuz de serviciu legalmente datorit, pedepsit cu amendă până la 200 lei». Și mai departe ne spune, că de oare-ce această amendă e pronunțată în urma rechizitorului ministerului public, cu toate solemnitățile aplicării unei pedepse, această amendă are caracterul unei adevărate pedepse.

Mai întâiu prezența ministerului public nu explică nimic, căci nu aceasta dă unei măsurii caracterul penalității. Dar pentru claritatea discuției, să ni se permită să reproducem art. 192 C. pen. «Martorii și jurații în materie penală, cari sub un pretext ne adevărat, nu vor veni la chemarea ce li se va face, se vor putea osândi, pe lângă amenzile ce se vor putea pronunța pentru nevenirea lor și la o închisoare de la 15 zile până la două luni».

Acesta e textul cu aparențele lui înșelătoare. Din el se poate vedea în întâiul rând, că în mod hotărit și expres, nu prin interpretare și cu oare care timiditate cum se exprimă d. Gherghel, că lipsa ne motivată a martorului, constituie un anumit delict, acel al refuzului de serviciu legalmente datorit, că această infracțiune e prevăzută de legiuitor acolo unde le prevede pe toate, în Codul penal și că e pedepsită, lucruri cari sprijină teza d-sale. Deci obligațiunea de a compare ca martor în penal, e o datorie cetățenească, impusă nu de Codul de Pr. penală ci de Codul penal și înfrângerea ei e pedepsită nu de Codul de Pr. pen. unde n'are ce căuta clasificarea infracțiunilor și pedepselor ci chiar de Codul penal, unde prevede legiuitorul infracțiunile cu sancțiunile respective.

Și atunci care e pedeapsa care se dă acestui delict, al refuzului de serviciu a martorului în penal? Textul spune clar, închisoare de la 15 zile la două luni. Dar d. Gherghel ne vorbește de o amendă de 200 lei. Da, însă această pedeapsă nu există în art. 192 Cod. pen. și dacă se vorbește de dânsa ca de o sancțiune a delictului din art. 192, e pentru că sașu a fost înșelat de aparențele acelu text, sașu a făcut o confuziune trecând peste o distincțiune făcută de legiuitor.

În adevăr, acest text ne spune: «se va putea osândi (pe lângă amenzile ce se vor pronunța pentru nevenirea lor) și la o închisoare de la 15 zile la două luni». Am pus în paranteză acele câte-va cuvinte pentru că ele constituiesc o paranteză a legiuitorului. De aci se vede, că ceea ce consideră legiuitorul ca o *osândă*, e închisoarea de la 15 zile la două luni, care va fi dată

nu în ședința în care martorul citat nu s'a prezentat, în timpul judecării acțiunii în care e chemat a depune ca martor, ci cu ocazia unei acțiuni distincte, care constată acest delict, după ce el a fost consumat complet, căci dacă nu am epuizat toate mijloacele de constrângere ce pune legea la îndemână, delictul nu e consumat, nu știm dacă ne găsim în fața unui refuz sașu a unei lipse cu motiv adevărat. Și această acțiune va putea fi introdusă fie de ministerul public în urma cererei părții interesate, fie direct de partea care avea nevoie de serviciul mărturiei celui chemat și care nemotivat nu s'a prezentat. Și atunci acest delict judecându-se, fiind vorba de o pedeapsă corecțională, de și legea osândește cu închisoare, aplicând art. 60 Cod. pen. se poate reduce la o amendă, care necontestat va putea fi convertită în închisoare. Însă amenda provenită din acele 15 zile până la 2 luni închisoare ca consecință a aplicării art. 60 C. pen. nu alta.

Atunci care e rostul acelor cuvinte din paranteză «pe lângă amenzile ce se vor putea pronunța» și care e rostul celor 200 de lei amendă, de care ne vorbește d. Gherghel ca o sancțiune a art. 192 și care totuși nu există în acel text? E o legătură între una și alta.

În adevăr legiuitorul, pe lângă pedeapsa de care am vorbit mai sus și pe care o aplică martorului, care a refuzat să vie sub un pretext ne adevărat, mai pune la îndemână judecătorului alte mijloace disciplinare pentru a-l sili să compară, mijloace cu care legiuitorul ca scop imediat tinde a servi interesul ordinii publice, pe care îl prezintă acțiunea publică, dar în mod indirect și mediat, tinde a preveni consumarea completă a delictului refuzului de serviciu legalmente datorit a martorului, intimidându-l mai întâiu, cu «amenzile ce se vor pronunța pentru nevenirea lor» și apoi forțându-l prin constrângerea corporală a mandatelor de aducere. Și numai când nici unul din aceste mijloace n'au dus la scopul urmărit intrăm în principiul art. 192. Ca această amendă nu e o pedeapsă represivă, se vede clar numai citind cu atențiune art. 192, căci se spune că se vor *osândi* numai când e vorba de închisoarea de la 15 zile la 2 luni.

Când e vorba de amendă, ne spune, care se va pronunța, nu la care va fi osândit sașu cu care va fi pedepsit. Și în afară de aceasta, dacă legiuitorul ar fi vroit să facă din această amendă o pedeapsă, avea ocazia să o prevadă la art. 192, cu prilejul unui articol care conține principiul pedepsei martorului și pe care n'avea de cât să-l întregească.

Și ar fi fost consequent cu principiile și sistemul codului nostru penal, prevăzând și această

pedeapsă acolo unde le prevede pe toate și unde pune și delictul din speță, la un loc cu toate infracțiunile, iar nu să facă nejustificat cu nimic, din același delict prevăzut într'un text, două pedepse, din care una s'o pue în codul penal și alta în procedura penală, fapt ce contrazice întregul sistem fără să existe nici o îndreptățire pentru aceasta. Legiuitorul însă a fost foarte consequent cu el însuși, nu specifică acele amende în art. 192, pentru că știa că nu face din ele o pedeapsă represivă. Le amintește în treacăt, arătând chiar din termenii întrebunțați că nu constituiesc o pedeapsă și se ocupă de ele în art. 77 Pr. pen., de unde a luat și d-l Gherghel acei 200 lei, suma maximă cu care lovește legiuitorul ca mijloc prim de constrângere pe martorul recalcitrant înainte de a consuma delictul din art. 192 care are sancțiunea lui.

Dar e interesant silogismul, pe care nu știu de ce d-l Gherghel îl botează aforism și pe care îl face punând ca premise o repartizare cu părți distincte ca scop a Codului penal cu procedura lui.

Era așa de aproape consecința logică a aceluși silogism, că striga cu glas tare să fie ascultată, totuși d-l Gherghel nu vrea s'o audă și trece mai departe, scoate deducțiune falsă, răstoarnă toată logica silogismului construit de d-sa, preocupat de ideia, ca amenda din art. 77 Pr. pen., să nu «constitue o amenințare platonice de care ei (martorii săraci) își băteau joc». Iată argumentarea:

Dreptul penal, ne spune autorul articolului, conține generalitatea dispozițiilor în temeiul cărora Statul are dreptul de a reprima cu anumite pedepse, anumite acte etc. El trebuie să cuprindă trei părți bine distincte și bine sistematizate și anume: 1) «Definițiunea clară a faptelor sau actelor socotite ca infracțiuni și a pedepselor cu cari ele sunt lovite. 2) Indicațiunea și organizațiunea autorităților investite cu dreptul de a urmări infracțiunile, de a judeca pe acei ce le săvârșesc, de a condamna pe cei vinovați și responsabili și de a executa pedepsele pronunțate. 3) Regulamentarea procedurii ce trebuie a se urma pentru aplicațiunea practică a percepțelor dreptului de represiune». Partea primă se cuprinde în Codul penal, care ni se spune nu e de cât teorii, iar părțile a 2 și a 3 cuprind aplicațiunea practică a teoriilor. Trecând peste eroarea pe care o face autorul, când spune că Codul penal e un cod de teorii, premisele ce pune sunt conforme cu realitatea. Care credeți că e concluziunea pe care o scoate d-l Gherghel din aforismul d-sale? Că după ce Codul penal are trei părți bine distincte și bine sistematizate, totuși nu fac de cât un singur complex inseparabil. Și

concluziunea la concluziune? «Or așa fiind, evident că acest adevăr indiscutabil ar fi cu totul nesocotit, dacă s'ar susține, că o dispozițiune cuprinsă în unui din aceste codice, nu poate fi aplicabil în domeniul celui-l'alt, când aceasta nu se ordonă în mod expres».

Curioasă confuzie! Dar ne spuneți singur mai sus, d-le Gherghel, de părți distincte și noi complectăm de și generalizând dar clarificând, că acele părți distincte sunt: 1) una a infracțiunilor cu sancțiunile lor și 2) a procedurii practice pentru aplicațiunea sancțiunii. Și atunci fie-care din aceste două părți a dreptului penal, nu poate cuprinde de cât aceea ce e determinat de cadrul principiilor aplicate ce conține.

Deci procedura nu poate prevedea infracțiuni și pedepse și nici Codul penal reguli de procedură. Și dacă e așa ce caută cei 200 lei amendă din art. 77 Pr. pen., ca pedeapsă în codul de procedură? D-voastră ați voit să faceți din ei o pedeapsă represivă, dar nu legiuitorul care face o măsură disciplinară, și aceasta rezultă de la sine ca o consecință necesară a premiselor d-voastră, peste care a-ți trecut, pentru a rescumpăra atingerea libertății pe care o semnalăm mai sus, realizând «egalitatea înaintea, legilor, înscrisă în art. 10 din Constituția țării și care este unul din triumfurile mărețe ale ideilor, pentru realizarea cărora aș curs râuri de sânge, cu care s'a cimentat temelie eternă a edificiului societății». Mă cutremur la gândul, că ași putea sdruncina temelie eternă a edificiului societății, stropit cu valuri de sânge, — cu modul meu de a vedea în această chestiune.

Dar conștiința îmi spune să fiu liniștit, căci legiuitorul a avut grije să asigure această egalitate. În adevăr el a prevăzut amenda ca mijloc disciplinar de intimidare a martorului. Nu reușește? Recurg la constrângerea corporală cu mandatul de aducere, amândouă mijloacele în scopul ca în urmă să obțină depozițiunea martorului. A obținut-o, scopul e atins. N'a obținut-o și martorul a lipsit fără pretext adevărat, a prevăzut sancțiunea egală pentru toți, a art. 192 C. pen.

Dar ni se mai spune, după raționamentul pe care l-am reprodus mai sus și tot ca o concluzie a aceluși raționament, că acea soluție trebuie aplicată și «pentru amenziile din toate legile speciale represive», când acestea nu ar prevedea în mod expres, înlocuirea lor subsidiară cu închisoarea, cum de pildă este legea vânatului. De sigur că așa vom face, dar nu ca o deducție a aceluși raționament, ci pentru că în legile acestea speciale avem un fapt determinat de legiuitor și pedepsit cu o anumită pedeapsă corecțională sau polițienească și vom aplica după speța art. 28 sau 30

C. pen., în cas de insolvabilitate a condamnatului, nu pentru motivul divisiunii dreptului penal, dar pentru că art. 3 din Cod. pen. ne spune că: «Dispozițiunile acestui codice se aplică la infracțiunile comise pe pământul României, sau pe o navă română». Deci la infracțiuni, la toate infracțiunile, nu numai acele din Codul penal și în legea vânatului și alte legi speciale, știm că ne aflăm în fața unei infracțiuni determinată de legiuitor, pe când în art. 77 Pr. pen., nu e o infracțiune, ci o regulă de procedură, pentru că nu spune legea că e o infracțiune.

În sfârșit se mai aduce un argument și aci înotăm în plină teorie. Să mă erte cititorii, dacă acest articol a luat proporțiuni mai mari de cât bănuiam, dar chestiunea are toată importanța.

După ce d-l Gherghel s'a muncit să ne dovedească că soluțiunea d-sale resulta din texte și din considerațiuni generale asupra dreptului penal, la urmă își răstoarnă singur clădirea construită cu atâta trudă, când părea mai absorbit de o admirație contemplativă.

Căci iată ce ne spune: «Chestiunea de a se ști, dacă aceste amenzi constituiesc sau nu adevărate pedepse represive, cred că nu poate fi rezolvată, — în lipsă de texte de lege — de cât cu ajutorul principiilor formulate de doctrină etc.». Atunci de ce ați făcut toată discuțiunea de pâna aci? Ca să ne necăjiți pe noi? Prea multă răutate! Care sunt principiile de doctrină (conform ideilor cele mai moderne) la cari cere ajutor d-l Gherghel? Acele relative la scopul și efectele pedepselor. Și ne spune ca scop: realizarea ordinii în societate. Ca efect: să fie corectivă, reformatoare, intimidantă, expiatoare și exemplară.

Și mai departe ca caracter fundamental și distinctiv al pedepsei represive; să fie edictată de o lege sau regulament; să fie pronunțată de un judecător, să fie consecința unei infracțiuni propriu zisă. (Dar aci e miezul, că nu e infracțiune și nici pedeapsă, ceea-ce am dovedit) și să fie personală. Conclusia din acest nou silogism? Ca și din cel-l'alt. — aplicarea art. 28 c. pen. la amenzile martorilor.

Nu e juridică și nu e nici logică această deducție, pentru că acestei amenzi, nu a vroit să-i dea legiuitorul caracterele enunțate de d-voastră. Credeți, că întrunește aceste caractere, spuneți-o legiuitorului și dacă va vroi să vă creadă, să ne-o spună și nouă, să facem de acum înainte ast-fel până atunci lăsați-ne să facem cum ordonă el.

E curios, cum cu un ast-fel de examen larg creați pedepse, căci dintr'o măsură disciplinară creați o pedeapsă, când știți că «poenalia restringenda sunt»; o pedeapsă trebuie să întrunească toate caracterele arătate de d-voastră mai sus,

dar mai întâi trebuie să existe ca pedeapsă și ea nu poate exista de cât cu voia legiuitorului.

Renunțați la toată argumentarea dinainte ca să o scoateți numai din principiile cele mai moderne formulate de doctrină, ceea-ce e foarte periculos. Aceste zise ajung, pentru ca să nu mai discut în parte caracterele pedepsei cum le formulați în raport cu speța noastră, pe de o parte pentru că articolul a luat deja proporțiuni, pe de alta, pentru că ne-am învățat într'un cerc vițios, căci am răspuns deja implicit prin examenul făcut celor-l'alte argumente. De asemenea e inutil să mă mai opresc asupra discuțiunii și formulării pe care o dați amenzilor disciplinare și represive, căci am arătat că această amendă nu poate fi de cât disciplinară, pentru că așa vrea legiuitorul și aci e tot interesul.

Trecând la adnotația distinsului profesor de drept penal de la facultatea de drept din București, d-l Tanoviceanu, am puține de adăugat căci și d-sa «adaoga puține la argumentele aduse de d-l Gherghel în susținerea părerei d-sale» argumente deci pe cari și le însușește.

De la început mărturisesc, că nu am fost surprins de opinia d-lui Tanoviceanu, privind lucrurile dintr'un anumit punct de vedere, căci ne găsim în fața, nu a unui penalist reacționar, cum spunea de curând o gazetă zilnică, dar în fața unui penalist sever.

În întâiul rând d-sa ne spune, că chestiunea transformării amenzei în închisoare, conform vechiului adagiu «qui non habet in aere luat in corpore» a fost discutată și în Italia și că Curtea de casație de acolo, s'a pronunțat odată într'un sens și altă dată în altul.

Ca principiu d-l Tanoviceanu formulează: «Toate regulile din codicele penal, partea generală sunt generale și se aplică și legilor speciale, nu prin o dispozițiune specială, ci afară de o dispozițiune specială dispunând contrarul». Adevăr necontestat pe care îl primim cu toții. Ce deduce de aci d. Tanoviceanu? Deducția o face să reiasă dintr'un exemplu. Presupune o lege care pedepsește un fapt cu munca zilnică și se întreabă, dacă poate să pretindă cine-va că nu se va aplica acelor osândiți art. 13 c. pen. adică să fie degradați civilmente, de și legea specială nu prevede? De asemenea se întreabă d-sa, s'ar putea susține că nu se aplică art. 33 relativ la durata pedepselor, regulile de la recidivă, tentativă, complicitate etc.

De sigur, că n'ar putea cine-va să pretindă acest lucru și acel care ar pretinde ar fi un ignorant, — să zic și eu ca d-l Gherghel, — al principiilor elementare de drept.

Și aceasta pentru motivul pentru care am răs-

puns d-lui Gherghel la legea vânatului citată de d-sa, căci ca principiu lucrul e același. De sigur, că codul penal se va aplica cu toate acele dispozițiuni ale lui, dacă legea specială nu spune alt fel, dar aceasta pentru că acea lege ne spune că ne găsim în fața unei infracțiuni catalogată într-una din categoriile prevăzute de codul penal și am văzut că potrivit art. 3, el e aplicabil tuturor infracțiunilor comise pe pământul României sau pe o navă română, pe când în speța noastră nu mi s'a dovedit că ne găsim în fața unei infracțiuni.

Aceasta e argumentul juridic al d-lui Tănoveanu. D-sa însă ne mai spune, că «după mine, ca interpret al legii, e un puternic argument motivul de utilitate practică, arătat atât de luminos de d-l Gherghel». Și pentru noi e un puternic argument motivul de utilitate practică cam exagerat de d-l Gherghel, dar nu înaintea instanțelor judecătorești, ci înaintea parlamentului. Distinsul profesor ne-a spus de multe ori lucruri bune și le-a spus frumos, în revistele de drept, lucruri care ar fi de mare utilitate practică, dacă ar deveni lege. Dar d-sa se plânge de miseriile sistemului nostru de legiferare și noi nu putem face alt-ceva de cât cel mult să deplângem alături de d-sa.

Și acum întorcându-mă la d-l Gherghel, îl rog să șteargă argumentele noastre de pe «Tablele Beoției» și să le scrie pe ale d-sale. De sigur «fie-care se va mântui cu credința sa» dar să nu mântuim pe alții de libertate cu credințele noastre. Numai «când e vorba de interesul general n'ar trebui să primeze ambiția și orgoliul personal».

1906 Decembrie, Puești

C. Orănescu

judecătorul ocolului Tutova

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența de la 30 Octombrie 1906

Președenția D-lui GR. M. BUIUCLIU, Consilier

Matilda Miercousch cu Marcus Friedman

Contestațiune. — Hotărîrea dată asupra fondului procesului în primă și ultimă instanță. — Dacă hotărîrea dată asupra contestațiunii la executarea ei poate fi supusă la două grade de jurisdicțiune. (Art. 402 Pr. civ.)

Dacă hotărîrea dată asupra fondului procesului, este pronunțată în primă și ultimă instanță, cea dată asupra contestațiunii făcută la executarea ei de chiar partea condamnată prin hotărîre, după principiile generale în materie de competență, nu poate fi supusă la două grade de jurisdicțiune, ci numai la un singur grad, ca și hotărîrea asupra fondului.

Deciziunea 440/906.—Respins incidentul ridicat de partea intimată de neadmisibilitatea recursului făcut de Matilda A. Miercousch, în contra cărței de judecată a Judecătoriei Ocol. IV București No. 650/906, dată în proces cu Marcus Friedman.

Curtea,

Ascultând pe d. avocat Gh. Vlădoianu în susținerea incidentului.

Pe d. avocat D. Rădulescu în combaterea incidentului.

Deliberând,

Asupra incidentului de neadmisibilitatea recursului ridicat de partea intimată, pe motiv că cartea de judecată supusă azi recursului, fiind dată asupra unei contestații la executare, supusă la două grade de jurisdicțiune ar fi trebuit atacată cu apel la tribunal, ast-fel că recursul este făcut omisso medio;

Având în vedere că se constată din cartea de judecată supusă recursului că Marcus Friedman, a făcut contestație la executarea cărței de judecată cu No. 1014/906, prin care este condamnat în ultima instanță a plăti recurenței Matilda Miercousch suma de 37 lei pentru chiria unei camere;

Considerând că hotărîrea dată asupra fondului procesului, fiind în primă și ultimă instanță, aceia dată asupra contestațiunii făcută la executarea ei de chiar partea condamnată prin hotărîre, după principiile generale în materie de competență, nu poate fi supusă la două grade de jurisdicțiune, ci numai la un singur grad, ca și hotărîrea asupra fondului;

Considerând că de nicăeri din lege nu rezultă că s'a făcut excepțiune la principiile generale în materie de competență când e vorba de contestație la executare;

Considerând că din dispozițiunile art. 402 Pr. civilă nu rezultă, după cum se susține, că în genere hotărîrile date în materie de contestații la executările silite, ar fi supuse la două grade de jurisdicțiune, ori-care ar fi suma dedusă în judecată prin ridicarea unei contestațiuni;

Că, acest articol se ocupă numai de termenul în care se poate ataca cu apel sentințele date în materie de contestație la executare, termen pe care îl fixează la o lună de la data pronunțării sentințelor, și nu înțelege a vorbi de cât de acele sentințe care sunt supuse apelului, iar nu și de cele pronunțate definitiv de tribunal;

Considerând că ast-fel fiind, cartea de judecată atacată azi cu recurs, rezolvând o contestație la executare de o valoare de 37 lei și deci ne fiind supusă apelului la tribunal, recursul îndreptat contra ei nu este făcut omisso-medio, și prin urmare incidentul se găsește neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 7 Noembrie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Floarea N. Zottescu cu Maior D. Solomon și Grefierul Trib. Argeș

Poprire.—Suma depusă la Casa de depuneri, iar recipisa în păstrarea grefierului tribunalului.—Dacă poprirea făcută în mânele grefierului e valabilă.—(Art. 455 și urm. Pr. civ.)

Dacă o sumă de bani este depusă la Casa de depuneri, iar recipisa constatatoare a depunerii sumei, se găsește în păstrarea grefierului tribunalului, deținătorul banilor este grefierul care posedă recipisa și Casa de depuneri nu 'i poate

libera de cât cu încuviințarea tribunalului și în schimbul acelei recipise. Prin urmare, cel d'al treilea, în sensul art. 455 Pr. civ. fiind grefierul, din momentul ce are în mânele sale titlu, poprirea făcută în mânele sale, este valabilă.

Deciziunea No. 248/906. — Casată, după divergență, decizia Curței de apel din București, s. III, No. 104/906, dată în procesul dintre Floarea N. Zottescu cu Maior D. Solomon și Grefierul Trib. Argeș.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat N. Alexandrescu în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe d-nii avocați C. I. Stoicescu și Duculescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

„Greșită interpretare a art. 455 Proc. civilă și violarea art. 45 din legea organizării judecătorești și exces de putere. Grefierul tribunalului este depositarul valorilor rezultate din ori-ce măsură încuviințată de tribunal dar și el păstrează numai recipisele casei de depuneri sau Administrației financiare unde s'au consemnat acele valori. În asemenea calitate, numai grefierul tribunalului poate fi terțiu poprit în ori-ce poprire cerută de vre-un creditor al persoanei pentru care deține depositul judiciar, iar nu la casa de depuneri sau Administrația financiară, cari nu pot dispune de acele valori și nu le pot libera de cât după ordinul tribunalului și în modul cum el a ordonat plata»

Având în vedere decizia supusă recursului, prin care Curtea de apel a invalidat poprirea făcută de recurentă în mâinele grefierului trib. Argeș, pentru motivul că terțiu poprit nu poate să fie de cât deținătorul sumelor poprite în speță casa de depuneri iar nu grefierul trib., care nu este de cât deținătorul recipisei;

Având în vedere că din deciziunea Curții de apel rezultă că banii cuprinși în această recipisă, provin din urmărirea veniturilor moșiei Albești, că recipisa fiind înaintată tribunalului ea se găsește în păstrarea grefierului, în conformitate cu art. 45 din legea de organizare judecătorească, care face pe grefier depositar pentru toate actele și valorile ce i se încredințează;

Având în vedere că deși banii sunt la casa de depuneri, în realitate însă deținătorul lor este grefierul care posedă recipisa, pentru că acești bani sunt la dispozițiunea justiției și casa de depuneri nu îi poate libera de cât cu încuviințarea tribunalului și în schimbul recipisei;

Că dar deținătorul banilor popriți și prin urmare cel de al treilea în sensul art. 455 al. I-ii din Proc. civ., este grefierul, căci el îi posedă din momentul ce are în mâinele sale titlu care constată depunerea, ceea ce este tot una ca și când ar avea în casa sa acești bani;

Că Curtea de apel decidând că poprirea făcută în mâinele grefierului nu este valabilă, a comis un exces de putere și a violat principiile din materia poprirei cum și art. 45 citat;

Pentru aceste motive, și fără a mai discuta motivul II de casare, Curtea, casează etc

TRIBUNALUL COVURLUIŢ, Secția II

Audiența de la 6 Noembrie 1906

Președenția D-lui CORNELIU BOTEZ, Președinte

Max Frenkel cu Creditul Urban din București

Sentința civilă No. 522

Privilegiu. — Privilegiul proprietarului pentru plata chiriei. — Dreptul său de a fi plătit cu preferință în

înaintea altor creditori ai chiriașului, fără a avea dreptul de a se opune la vânzarea averii mobilă a chiriașului, cerută de alți creditori. — (art. 1719 și 1730 c. civil).

Deși, conform art. 1730 c. civil, proprietarul pentru plata chiri-ii ce i se datorește, are un drept de privilegiu asupra tuturor mobilelor aduse de chiriași în imobilul închiriat, fără a se face vre-o deosebire dacă mobilele aduse aparțin sau nu chiriașului, însă, ținând seamă și de privilegiul pus în art. 1719 c. civil, care prevede că, ori-ce avere a unui debitor este gajul comun al tuturor creditorilor și prețul se împarte între toți prin analogie, avându-se în vedere desigur calitatea și rangul creanțelor, ajungem la concluziunea că proprietarul nu are alt drept asupra averii mobile a chiriașului de cât de a fi plătit cu preferință înaintea altor creditori ai acestuia, neputându-se opune la vânzarea averii mobile a chiriașului său, cerută de alți creditori.

Tribunalul,

Ascultând în dezvoltarea motivelor de apel pe d. avocat Ilie Calciurescu, iar în combateri pe d. avocat N. G. Mihăilescu;

Având în vedere apelul făcut de Max Frenkel contra cărței de judecată sub No. 282/906 pronunțată de jude Ocol. I Galați, prin care i s'a respins contestația contra urmării exercitată de Societatea Creditului Funciar Urban din București.

Având în vedere actele prezentate și debaterile urmate, din care rezultă în fapt următoarele:

În 1898 Emil Udrisky cumpără de la Schinabek dreptul de concesiune a farmaciei, Crucea Roșie din Galați împreună cu gospodăria farmaciei și prin actul de vânzare ce au făcut se îndatorește a plăti unui oare-care Meukes suma de lei 30.000 ce Schinabek datora acestuia și pentru care i s'a constituit ca gaj dreptul de concesiune al farmaciei și gospodăriei ei;

Luî Udrisky însă mergându-i rău afacerile, nu plătește nimic lui Meukes și în ajun de a fi declarat falit, arendează la 19 Maiu 1904 dreptul său de farmacie unui oare-care C. Constantinescu, se împrumută de la un altul Eftimie Constantinescu cu suma de 5500 lei și-î constituie ca garanție acelaș drept de concesiune al farmaciei ce era deja constituit gaj de autorul său Schinabek lui Iacob Meukes

Iacob Meukes văzând că nu-i se achită nimic din suma împrumută cere și obține de la Trib. vânzarea gajului și după mai multe amânări la 15 Septembrie 1904, prin licitație publică dreptul de concesiune al farmaciei precum și mobilierul ei, vasele, mărfurile și utensilele s'a adjudecat asupra contestatorului Max Frenkel pentru suma de lei 25110 care depunând prețul vânzarea a fost întărită de Trib. Ilfov.

Când Frenkel s'a prezentat să-și ia în primire averea cumpărată la licitație, s'a văzut împiedicat de C. Constantinescu și de Ef. Constantinescu, acel căruia Udrisky dase gaj gospodăria farmaciei, așa că Frenkel a fost nevoit să le intente proces, care s'a terminat în favoarea sa prin sentința Trib. Covurluiți, sec. I, No. 108/904 confirmată prin decizia Curței de apel Galați, Sec. I, No. 11/905 și prin care se recunoaște că mobilierul, vasele, mărfurile și utensilele farmaciei în cesiune sunt proprietatea lui Max Frenkel.

La 11 Aprilie 1905 când Frenkel este pus în posesiunea farmaciei și a gospodăriei, află că gospodăria farmaciei este sequestrată și urmărită de Creditul Fun-

ciar Urban din București, proprietarul imobilului unde era instalată farmacia, pentru chiria datorită pe semestrul 26 Oct.—23 Aprilie 1905 în baza unei hotărâri obținută contra arendașului farmaciei C. Constantinescu.

Având în vedere că în contra acestei urmări Max Frenkel se opune și prin contestația, care face obiectul procesului de față, susține înaintea Tribunalului, că fără drept Creditul urmărește această avere că îi aparține de vreme ce a cumpărat-o la licitație publică; că la 11 Septembrie 1904 data vânzării, ea era eșită din patrimoniul debitorului și că numai atunci ar putea urmări când titlul în puterea căruia execută ar fi obținut în contra sa, proprietarul acestor obiecte;

Având în vedere că ținând seamă de opunerile făcute de procuratorul Creditului urmăritor, cesiunea ce urmează a deslega este: «Dacă vânzarea prin licitație a unei averi mobile, aparținând unui debitor chiriaș al unui imobil, după cererea unui alt creditor, este opozabilă proprietarului imobilului»;

Considerând că conform art. 1730 c. civ. proprietarul pentru plata chiriei ce i se datorește are un drept de privilegiu asupra tuturor mobilelor aduse de chiriaș în imobilul închiriat, fără a se face vre-o deosebire dacă mobilele aduse îi aparțin sau nu;

Că ținând seamă de privilegiul pus în art. 1719 c. civ. care prevede: orî-ce avere a unui debitor este gajul comun al tuturor creditorilor săi și prețul se împarte între toți prin analogie, avându-se în vedere de sigur calitatea și rangul creanțelor, ajungem la concluziunea că proprietarul nu are alt drept asupra averii mobile a chiriașului său de cât de a fi plătit cu preferință înaintea altor creditori ai acestuia, el nu se poate opune la vânzarea averii mobile a chiriașului său cerută de alt creditor;

Că altminterlea aceasta reese și din disp. art. 430 pr. civ. care prevede că creditorii debitorului urmărit nu se pot împotrivi la urmărirea averii debitorului lor, ci vor fi numai în drept a se opune la distribuirea sumelor provenite din vânzarea obiectului;

Că ast-fel fiind înalta Curte de casație într'o specie aproape identică a decis că atunci când mobilele unui chiriaș fuseseră vândute prin licitație publică după cererea altor creditori nu mai poate fi vorba de privilegiul acordat proprietarului prin art. 1730 c. civ., căci prin vânzare silită mobilele au eșit din patrimoniul locatarului și au trecut în mâna justiției care le-a vândut și deci proprietarul nu are de cât dreptul a cere să fie înscris cu preferință asupra prețului obținut din vânzarea lor (vezi B. C., sec. I, 1884, p. 15);

Considerând că la toate acestea Creditul opune că de fapt nu a luat parte la distribuirea sumei prinsă din vânzarea obiectelor, că la acea dată nu i se datora nici un câștiu și că în tot cazul Frenkel trebuie să plătească chirie, căci deși proprietar al lucrurilor de la 11 Septembrie 1904 nu a venit să le ridice de cât la 11 Aprilie 1905, așa că a ocupat imobilul său de la 26 Octombrie 1904 până la 23 Aprilie 1905 tocmai pentru timpul pentru care Creditul n'a fost plătit, toate aceste opunerii nu sunt întemeiate căci în prim loc faptul că o avere mobilă se vinde prin licitație publică, formalitățile ce trebuiesc îndeplinite, ca publicațiuni și altele, acte suficiente de a se ști de cei interesați că averea a eșit din patrimoniul debitorului, și este greu de admis ca Creditul, proprietarul imobilului unde s'a făcut vânzarea nu a avut cunoștință de acea vânzare mai cu seamă că, în specie, era vorba de gospodăria unei farmacii și Creditul știa foarte bine că această gospodărie nu erea a sub-chiriașului Constantinescu ci a lui Udrisky;

Că din toate acestea rezultă că Creditul Funciar Urban din București, a avut cunoștință că gospodăria farmaciei fusese vândută și adjudecată asupra unei alte persoane, urma deci să se înscrie asupra prețului obținut din vânzare și obiecțiunea că nu avea titlu nu

este serioasă căci legea prin art. 1730 c. civ. acordă proprietarului privilegiu până la expirarea contractului când este autentic și pe anul curent și pe anul viitor, când nu este autentic;

Că în ce privește ultima opunere ea de asemenea nu este întemeiată, căci odată hotărât că obiectele ce se urmăresc la data de 11 Septembrie 1904 erau eșite din patrimoniul chiriașului și intrase în patrimoniul contestatorului, Creditul nu poate urmări aceste obiecte în baza unui titlu obținut contra lui C. Constantinescu, el trebuie să aibă un titlu contra contestatorului, proprietarul obiectelor.

Pentru aceste considerațiuni vânzarea obiectelor mobile făcută în ziua de 11 Septembrie 1904, fiind opozabilă proprietarului și contestatorul făcând pe deplin dovada pretențiunilor sale, contestația urmează a se admite.

Pentru aceste motive, Tribunalul, în majoritate, admite contestația lui Max Frenkel, etc.

(ss) Ion G. Ianculescu, Gr. Conduratu

p. Grefier (s) M. G. Alexandrescu

Osebită Opiniune

Din desbaterile urmate și actele produse de părți se constată că deși obiectele sechestrate de Credit. Func. Urban București și aflate în posesiunea locatarului C. Constantinescu, au fost cumpărate de Max Frenkel prin licitație publică la 11 Septembrie 1904, ele au continuat a ocupa imobilul care e proprietatea Creditului; în intervalul de timp curgător de la acea dată înainte, în care interval a devenit exigibil câștul de 26 Octombrie 1904 datorit de locatarul C. Constantinescu.

E adevărat că din lucrări rezultă că deținerea lucrurilor era arbitrară și că acele lucruri trebuiau ridicate de cumpărătorul Frenkel, nu mai puțin adevărat însă este, că acesta era dator a înștiința Creditul că lucrurile îi aparțin, pentru ca și Creditul deșteptat asupra acestei împrejurări să fie în pozițiune de a lua măsurile de asigurare ce legea i le pune la dispoziție, spre a nu fi expus la exigibilitatea câștului, să nu se poată îndestula cu suma ce i se cuvenea și pentru care socotea de bună credință că avea o garanție îndestulătoare în obiectele ce garniseau imobilul și cari au format ulterior obiectul sechestrului.

Având în vedere că după art. 1730 c. civ. proprietarul are un drept de privilegiu asupra tuturor mobilelor din casa închiriată pentru chiriile datorite și chiar acele viitoare, fără ca legea să distingă dacă lucrurile aparțin locatarului său unei persoane streine, care le-ar lăsa în imobil. Că întru cât textul nu face această distincție, iar rațiunea lui fiind ocrotirea absolută pe care legiuitorul a voit s'o acorde drepturilor proprietarilor, lucrurile sechestrate rămân afectate de acest privilegiu și, ca atare pot forma obiectul urmăririi Credit. Func. Urban din București, care de nicăeri nu rezultă că a avut cel puțin cunoștință de înstrăinarea lor prin licitație, spre a i se putea opune drepturile nouilor acquisitor. (A se vedea *Marché* 1856, t 10, pag 81 și urm.; *Pandectes française: Privileges et hypothèque* No. 1268 și 1270—1272).

Președinte (s) Corneliu Botez.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat poștal, direct la administrația ziarului *Curierul Judiciar*, București, sau să plătească la prezentare numai în mina încasatorilor, I. Riveanu, pentru provincie, și I. St. Tudoroiu, pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registru cu mateă investite cu ștampila, *Curierului Judiciar*.